EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

17. jaanuar 2008 *

Kohtuasjas C-246/06,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Juzgado de lo Social Único de Algeciras'e (Hispaania) 7. aprilli 2006. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 2. juunil 2006, menetluses

Josefa Velasco Navarro

versus

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, J. Malenovský ja T. von Danwitz (ettekandja),

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

kohtujurist: P. Mengozzi,
kohtusekretär: R. Grass,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Sloveenia valitsus, esindaja: M. Remic,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: J. Enegren ja R. Vidal Puig,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 20. oktoobri 1980. aasta direktiivi 80/987/EMÜ töötajate kaitse kohta tööandja maksejõuetuse korral (EÜT L 283, lk 23; ELT eriväljaanne 05/01, lk 217), muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiiviga 2002/74/EÜ (EÜT L 270, lk 10; ELT eriväljaanne 05/04, lk 261; edaspidi „direktiiv 80/987”), tõlgendamist.

2 Kõnealune taotlus esitati J. Velasco Navarro ja Fondo de Garantía Salarial'i (Fogasa) (palga garantiifond; edaspidi „Fogasa") vahelises kohtuasjas seoses viimase keeldumisega maksta nimetatud isikule täiendava vastutuse alusel hüvitist tema ebaseadusliku vallandamise eest, ehkki J. Velasco Navarro ja tema tööandja olid selle hüvitise maksmise kohtuliku lepitusmenetluse raames sõlmitud kokkuleppes ette näinud.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

3 Direktiivi 80/987 artikli 1 lõige 1 sätestab, et: „[k]äesolevat direktiivi kohaldatakse töötajate nõuete suhtes, mis tekivad töölepingutest või töösuhetest ja esitatakse tööandjate vastu, kes on maksejõuetud artikli 2 lõike 1 tähenduses."

4 Nimetatud direktiivi artikli 2 lõige 2 täpsustab, et see direktiiv ei piira siseriiklikke õigusakte mõistete „töötaja", „tööandja", „töötasu", „vahetult tekkiv õigus" ja „tulevikus tekkiv õigus" määratluse osas.

5 Direktiivi 80/987 artikli 3 lõige 1 nägi selle esialgses redaktsioonis ette:

„Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed kindlustamaks, et artiklit 4 arvestades tagavad garantiiasutused töölepingutest või töösuhetest tulenevate töötaja töötasuga seotud rahuldamata nõuete väljamaksmise kindlaksmääratud kuupäevale eelnenud ajavahemiku eest."

6 Direktiivi 80/987 artikli 3 lõige 1 selle esialgses redaktsioonis on direktiivi 2002/74 muudetud redaktsioonis artikli 3 esimene lõik, mis on nüüd sõnastatud järgmiselt:

„Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed tagamaks, et garantiiasutused tagavad vastavalt artiklile 4 töötajate töölepingutest või töösuhetest tulenevate rahuldamata nõuete väljamaksmise, sealhulgas lahkumistoetuse töösuhte lõpetamise korral, kui siseriiklikud õigusaktid seda ette näevad."

7 Direktiivi 2002/74 artikli 2 lõike 1 esimene ja teine lõik näevad ette:

„Liikmesriigid jõustavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigus- ja haldusnormid enne 8. oktoobrit 2005. Liikmesriigid teatavad sellest viivitamata komisjonile.

Nad kohaldavad esimeses lõigus nimetatud sätteid tööandja igasuguse maksejõuetuse suhtes, mis on tekkinud pärast nende sätete jõustumist."

8 Direktiiv 2002/74 jõustus selle artikli 3 kohaselt 8. oktoobril 2002.

Hispaania õigusnormid

9 24. märtsi 1995. aasta kuningliku seadusandliku dekreedi 1/1995, millega kiidetakse heaks töötajate põhimääruse muudetud tekst (Estatuto de los Trabajadores, *BOE* nr 75, 29.3.1995, lk 9654), mis kehtib 19. detsembri 1997. aasta seaduse 60/1997 (*BOE* nr 304, 20.12.1997, lk 37453; edaspidi „töötajate põhimäärus") redaktsioonis, artikli 33 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Palga garantiifond […] maksab ettevõtjate maksejõuetuse, maksete peatamise, pankroti või tervendamismenetluse korral töötajatele väljamaksmisele kuuluva palga.

Eelmise lõigu tähenduses loetakse palgaks sellisena lepituskokkuleppes või kohtuotsuses artikli 26 lõikes 1 märgitud alustel tunnustatud summat ning täiendavat hüvitist *salarios de tramitación*'I [palk menetluse ajal] alusel, mis on pädeva kohtu poolt olukorrast sõltuvalt otsustatud […].

2. Palga garantiifond maksab töötajatele kooskõlas käesoleva seaduse artiklitega 50, 51 ja artikli 52 punktiga c eelmises lõikes märgitud juhtudel kohtu- või haldusorgani otsusega tunnustatud hüvitist vallandamise või lepingu lõppemise tõttu ühe aastapalga ülemmääras, tingimusel et arvutuse aluseks olev päevapalk ei ületa kutsealadevahelist kahekordset miinimumpäevapalka.

[…]".

10 Töötajate põhimääruse artikli 33 lõike 2 alusel Fogasa poolt makstavate hüvitiste hulka kuuluvad hüvitised ebaseadusliku vallandamise eest, mille näeb sama põhimääruse artikli 56 lõige 1 ette järgmistel tingimustel:

„1. Kui vallandamine kuulutatakse ebaseaduslikuks, võib tööandja viie päeva jooksul kohtuotsuse kättetoimetamisest otsustada, kas töötaja tööle ennistada, makstes talle käesoleva lõike punktis b sätestatud *salarios de tramitación*'i, või maksta talle järgmised kohtuotsuses kindlaksmääratavad summad:

a) 45 päevapalka iga töötatud aasta eest ning vähem kui aastase perioodi eest proportsionaalselt; maksimaalselt summas kuni 42 kuupalgani;

b) makstav palk alates vallandamise kuupäevast kuni vallandamise ebaseaduslikuks tunnistanud kohtuotsuse kättetoimetamiseni või kuni hetkeni, millal töötaja leidis uue töö, kui see tööleasumine toimus enne kohtuotsuse kuulutamist, ja kui tööandja esitab tõendid makstud summade kohta, et neid *salarios de tramitación*'ist vähendada.

Tööandja peab maksma töötaja eest sotsiaalkindlustusmakseid eespool punktis b märgitud palgale vastava perioodi eest."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

11 Põhikohtuasja hageja J. Velasco Navarro oli äriühingu Camisas Leica SL (edaspidi „Camisas Leica") töötaja ajavahemikul 28. maist 1998 kuni 27. detsembrini 2001, mil nimetatud äriühing ta vallandas.

12 J. Velasco Navarro ja Camisas Leica sõlmisid 13. mail 2002 kohtuliku lepituskokkuleppe, milles kõnealune äriühing tunnistas esiteks J. Velasco Navarro vallandamise ebaseaduslikkust ja teiseks kohustus maksma viimati nimetatule töötajate põhimääruse artikli 56 alusel vallandamishüvitist ja *salarios de tramitación*'i.

13 Tuginedes sama kohtu poolt 5. märtsil 2003 Camisas Leica taotluse alusel selle äriühingu suhtes tehtud ajutise maksejõuetuse otsusele, taotles J. Velasco Navarro Fogasalt talle hüvitise maksmist, mis vastab tema endise tööandja poolt maksmata jäänud kõnealuse hüvitise ja *salarios de tramitación*'i summale.

14 Fogasa nõustus maksma põhikohtuasja hagejale 3338,88 euro suuruse summa *salarios de tramitación*'i alusel, kuid leidis, et J. Velasco Navarrol ei ole õigust saada 2696,89 euro suurust summat, mida ta taotles vallandamishüvitisena, kuna seda ei olnud kohtuotsuse või muu kohtuliku otsusega tunnustatud.

15 J. Velasco Navarro vaidlustas Juzgado de lo Social Único de Algeciras'es Fogasa otsuse keelduda talle nimetatud vallandamishüvitist maksmast.

16 Vastavalt eelotsusetaotluse põhjendustes siseriikliku kohtu toodud selgitustele näeb Hispaania õigus töötajate põhimääruse artikli 33 lõikes 2 ette hüvitiste maksmise töösuhte lõppemise korral, kuid üksnes juhul, kui need on vallandamise või lepingu lõppemise tõttu töötajatele tunnustatud kohtu- või haldusorgani otsusega.

17 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et kõnealune siseriiklik säte on vastuolus ühenduse õigusesse kuuluva võrdsuse põhimõttega, nagu see on kinnitatud Euroopa Kohtu praktikas, eelkõige 13. detsembri 2005. aasta määruse kohtuasjas C-177/05: Guerrero Pecino (EKL 2005, lk I-10887) punktis 30. Viidatud kohtupraktika kohaselt tuleb samalaadseid, kohtuliku lepitusmenetluse raames kindlaksmääratud hüvitisi lugeda samuti lahkumistoetuseks direktiivi 80/987 artikli 3 esimese lõigu tähenduses.

18 Nimetatud kohus märgib, et direktiiv 2002/74 oli kuupäeval, mil ta tuvastas Camisas Leica maksejõuetuse, st 5. märtsil 2003, juba jõustunud. Ta leiab, et kuigi selle direktiivi ülevõtmise tähtaeg möödus 8. oktoobril 2005, ei ole Hispaania seadusandja selle rakendamiseks meetmeid võtnud, sest ta on veendunud, et Hispaania siseriiklikud õigusnormid, mis kehtivad 21. detsembrist 1997, on kõnealuse direktiiviga täielikult kooskõlas.

19 Siseriiklik kohus järeldab sellest, et seetõttu ei ole võimalik kinnitada, et Hispaania Kuningriik oli 8. oktoobril 2005 juba direktiivi 2002/74 üle võtnud, sest siseriiklikud õigusnormid ei olnud täielikud.

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib samuti, et Fogasa väitis selles kohtus toimunud istungil, et J. Velasco Navarro ei saa tugineda direktiivile 2002/74 ega selle direktiivi tõlgendusele, mis tuleneb eespool viidatud Guerrero Pecino määrusest, sest kuigi Camisas Leica ajutise maksejõuetuse otsus tehti pärast kõnealuse direktiivi jõustumist, st pärast 8. oktoobrit 2002, siis tehti see igal juhul enne kuupäeva, mil liikmesriigid pidid olema võtnud meetmed direktiivi ülevõtmiseks, st enne 8. oktoobrit 2005.

21 Neil asjaoludel otsustas Juzgado de lo Social Único de Algeciras menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas juhul, kui siseriiklik kohus on tuvastanud, et 8. oktoobril 2005 ei olnud siseriiklik õigus selle puudulikkuse tõttu kooskõlas direktiiviga 2002/74 ja sellele Euroopa Kohtu poolt seoses ühenduse õigusesse kuuluva võrdsuse põhimõttega [eespool viidatud Guerrero Pecino] määruses antud tõlgendusega, tuleb lugeda, et sellel direktiivil on vahetu õigusmõju ja et see on riiklikule garantiiasutusele Fogasa kohustuslik alates järgnevast päevast, st 9. oktoobrist 2005?

2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi 2002/74 vahetut õigusmõju tuleb kohaldada selle töötajale soodsama ja oma kohustusi rikkunud riigile vähem soodsama olemuse tõttu ka olukorras, kus maksejõuetus on välja kuulutatud – pärast puudulikus siseriiklikus õiguses sätestamata kohtulikku lepitusmenetlust – direktiivi jõustumise, st 8. oktoobri 2002 ja Hispaania Kuningriigile nimetatud direktiivi sätete täitmiseks vajalike õigus- ja haldusnormide võtmiseks ette nähtud tähtaja möödumise, st 8. oktoobri 2005, vahepeal?"

Eelotsuse küsimused

22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib oma kahe küsimusega teada, kas direktiivi 80/987 artikli 3 esimesel lõigul, mis ei ole veel liikmesriigi õiguskorda üle võetud, on vahetu õigusmõju, ning kui see on nii, siis mis kuupäevast alates võib sellele sättele vahetult tugineda sellise asutuse nagu Fogasa vastu. Kuna nende küsimustega soovitakse sisuliselt teada saada, kas viidatud sättel saab olla vahetu õigusmõju selle jõustumise kuupäeva ning ülevõtmise tähtaja möödumise kuupäeva vahepeal, siis tuleb neid käsitleda koos.

23 Eelotsusetaotluse esitanud kohus tugineb nende küsimuste esitamisel eespool viidatud Guerrero Pecino määrusele. Kuigi Euroopa Kohus tõlgendas selles määruses direktiivi 80/987 sama kohtu palvel, kes on pöördunud Euroopa Kohtu poole põhikohtuasjas, ning seoses sama maksejõuetuse juhtumiga, siis, nagu selle määruse punktis 23 on täpsustatud, andis ta tõlgenduse siiski vaid juhuks, kui direktiiv 2002/74 oli asjaomasel kuupäeval juba siseriiklikusse õigusesse üle võetud, mille eelotsusetaotluse esitanud kohus pidi kindlaks tegema.

24 Põhikohtuasjas nähtub eelotsusetaotluse põhjendustest, et nimetatud kohtu hinnangul ei olnud direktiivi 2002/74 selle ülevõtmise tähtaja möödumise kuupäeval, st 8. oktoobril 2005 veel siseriiklikku õiguskorda üle võetud (vt selle kohta 29. novembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-6/07: komisjon *vs*. Hispaania, kohtulahendite kogumikus ei avaldata).

Direktiivi 80/987 artikli 3 esimese lõigu vahetu õigusmõju

25 Kui välja arvata selle kontrollimine, kas on täidetud vajalikud tingimused selleks, et tugineda üle võtmata või ebaõigelt üle võetud direktiivi sättele siseriiklikus kohtus

(vt 11. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-62/00: Marks & Spencer, EKL 2002, lk I-6325, punkt 25, ning 8. juuni 2006. aasta otsus kohtuasjas C-430/04: Feuerbestattungsverein Halle, EKL 2006, lk I-4999, punktid 28 ja 29), siis väljakujunenud kohtupraktika kohaselt saab direktiivil tekkida vahetu õigusmõju alles pärast selle liikmesriikide õiguskordadesse ülevõtmiseks määratud tähtaja möödumist (3. märtsi 1994. aasta otsus kohtuasjas C-316/93: Vaneetveld, EKL 1994, lk I-763, punkt 16, ning 14. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-348/98: Mendes Ferreira ja Delgado Correia Ferreira, EKL 2000, lk I-6711, punkt 33).

26 Käesoleval juhul möödus ülevõtmise tähtaeg direktiivi 2002/74 artikli 2 lõike 1 esimese lõigu kohaselt 8. oktoobril 2005. Põhikohtuasja jaoks tuleb kontrollida, kas kõnealuse direktiivi võimalikule vahetule õigusmõjule saab tugineda pärast viidatud kuupäeva seoses faktiliste asjaoludega, mis leidsid aset enne seda kuupäeva. Nimelt muutus Camisas Leica maksejõuetuks 5. märtsil 2003, st enne kõnealuse direktiivi ülevõtmise tähtaja möödumist, ning põhikohtuasja hagejal säilis pärast selle kuupäeva möödumist Fogasas taotlus seoses sellest maksejõuetusest tuleneva vallandamishüvitise nõudega.

27 Sellega seoses võib Euroopa Kohtu praktikast tuletada (vt selle kohta 10. novembri 1992. aasta otsus kohtuasjas C-156/91: Hansa Fleisch Ernst Mundt, EKL 1992, lk I-5567, punkt 20, ja eespool viidatud kohtuotsus Vaneetveld, punkt 18), et kui liikmesriik ei ole direktiivi 2002/74 määratud tähtaja jooksul üle võtnud, siis saab selle võimalikule vahetule õigusmõjule alates 8. oktoobrist 2005 tugineda üksnes seoses maksejõuetusega, mis on tekkinud pärast seda kuupäeva, kuid põhikohtuasjas see nii ei ole.

28 Eeltoodu kohta tuleb märkida, et kuigi liikmesriikidel oli tõepoolest kohustus viia oma siseriiklikud õigusnormid direktiiviga 2002/74 kooskõlla enne 8. oktoobrit 2005,

on nad selle direktiivi artikli 2 lõike 1 teise lõigu alusel kohustatud neid õigusnorme kohaldama üksnes maksejõuetuse juhtude suhtes, mis tekkisid pärast nende õigusnormide jõustamist.

29 Seega hõlmab direktiivis 2002/74 sätestatu vaid maksejõuetuse juhte, mis tekkisid kas pärast selle rakendamist, sealhulgas enne selle ülevõtmise tähtaja möödumist tekkinud juhud, või, kui direktiivi ei ole üle võetud, siis pärast viimati nimetatud tähtaja möödumist tekkinud maksejõuetuse juhte.

30 Järelikult tuleb esitatud küsimustele vastata, et kui direktiivi 2002/74 ei ole 8. oktoobriks 2005 siseriiklikusse õigusesse üle võetud, siis ei saa direktiivi 80/987 artikli 3 esimese lõigu võimalikule vahetule õigusmõjule igal juhul tugineda seoses maksejõuetusega, mis on tekkinud enne nimetatud kuupäeva.

Võrdsuse põhimõtte rikkumine

31 Kuigi eelotsusetaotluse esitanud kohtu kaks küsimust Euroopa Kohtule käsitlevad oma sõnastuselt üksnes direktiivi 80/987 artikli 3 esimese lõigu vahetut õigusmõju, on seoses ajavahemikuga direktiivi 2002/74 jõustumise kuupäevast kuni selle ülevõtmise tähtaja möödumiseni oluline meelde tuletada, et kui siseriiklikud õigusnormid kuuluvad ühenduse õiguse kohaldamisalasse ja Euroopa Kohtule on esitatud eelotsusetaotlus, siis peab viimane andma kogu tõlgendamiseks vajaliku materjali, et siseriiklik kohus saaks hinnata kõnealuste õigusnormide vastavust põhiõigustele, mille

järgimist Euroopa Kohus tagab (vt selle kohta 12. detsembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-442/00: Rodríguez Caballero, EKL 2002, lk I-11915, punkt 31 ja viidatud kohtupraktika, ning 10. aprilli 2003. aasta otsus kohtuasjas C-276/01: Steffensen, EKL 2003, lk I-3735, punkt 70).

32 Seetõttu, kuigi liikmesriikidel on õigus jätta direktiivi 80/987 raames oma siseriiklikus õiguskorras sätestamata vallandamishüvitise maksmise tagatis, arvestades, et kõnealuse direktiivi artikli 3 esimeses lõigus ei ole tegelikkuses selles osas ette nähtud ühtegi kohustust, kuuluvad sellist tagatist sätestavad siseriiklikud õigusnormid siiski alates direktiivi 2002/74 jõustumisest, st 8. oktoobrist 2002 ühenduse õiguse kohaldamisalasse seoses nende kohaldamisega nimetatud jõustumiskuupäevale järgnevate asjaolude suhtes (vt selle kohta 7. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-81/05: Cordero Alonso, EKL 2006, lk I-7569, punktid 31 ja 32). Selles osas peavad need õigusnormid olema nimetatud kuupäevast alates kooskõlas üldpõhimõtete ja põhiõigustega, mille järgimist Euroopa Kohus tagab, sealhulgas eelkõige võrdsuse ja mittediskrimineerimise üldpõhimõttega (vt eespool viidatud kohtuotsus Rodríguez Caballero, punktid 31 ja 32).

33 On oluline meenutada, et töötajate põhimääruse artikli 33 lõikes 2 on tööandja maksejõuetuse puhuks sätestatud selline tagatis teatavate hüvitiste maksmiseks vallandamise või töölepingu lõpetamise tõttu, mis on samas põhimääruses ette nähtud.

34 Järelikult tuleb tõdeda, et nimetatud siseriiklik säte kuulub direktiivi 2002/74 jõustumisest alates direktiivi 80/987 artikli 3 esimese lõigu kohaldamisalasse ning seega ühenduse õiguse kohaldamisalasse. Seetõttu peab ta olema jõustumise kuupäevast alates kooskõlas ühenduse õiguskorras tunnustatud üldpõhimõtete ja põhiõigustega (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Cordero Alonso, punkt 37).

35 Eeltoodust tuleneb, et siseriikliku kohtu ülesanne on tõlgendada põhikohtuasjas vaidluse all olevaid siseriiklikke õigusnorme, järgides neid üldpõhimõtteid ja põhiõigusi, nagu Euroopa Kohus on neid tõlgendanud, ja eelkõige võrdsuse põhimõtet (vt selle kohta eespool viidatud määrus Guerrero Pecino, punkt 30, ja eespool viidatud kohtuotsus Cordero Alonso, punkt 38).

36 Seoses viimati nimetatud põhimõttega, mille kohaselt ei või sarnaseid olukordi käsitleda erinevalt, välja arvatud juhul, kui selline kohtlemine on objektiivselt põhjendatud, on Euroopa Kohus põhikohtuasjas vaidluse all olevate õigusnormide kohta sedastanud, et ebaseaduslikult vallandatud töötajad on sarnases olukorras niivõrd, kuivõrd neil on õigus hüvitisele ennistamata jätmise korral (vt eespool viidatud kohtuotsus Rodríguez Caballero, punkt 33, ja 16. detsembri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-520/03: Olaso Valero, EKL 2004, lk I-12065, punktid 34 ja 35).

37 Tõdenud edasises arutluskäigus, et kohtu- või haldusorgani otsusega tunnustatud ebaseadusliku vallandamise hüvitistele vastavate nõuete ning kohtulikus lepitusmenetluses tunnustatud ebaseadusliku vallandamise hüvitistele vastavate nõuete erineva käsitlemise õigustamiseks ei olnud esitatud ühtegi veenvat argumenti, jõudis Euroopa Kohus järeldusele, et sellised õigusnormid, nagu on põhikohtuasjas vaidluse all, on vastuolus võrdsuse põhimõttega, kui need jätavad viimati nimetatud nõuded garantiiasutuse kohustuste hulgast välja (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Olaso Valero, punktid 36 ja 37).

38 Tuleb lisada, et kui on tuvastatud selline diskrimineerimine, siis on võrdsuse põhimõtte järgimine tagatud üksnes sellega, et kuni direktiivi õige ülevõtmiseni siseriikliku seadusandja poolt antakse ebasoodsamas olukorras olevatele isikutele samad eelised, mis on soodsamas olukorras olevatel isikutel (eespool viidatud kohtuotsus Rodríguez Caballero, punkt 42, ja eespool viidatud kohtuotsus Cordero Alonso, punkt 45).

39 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et kui siseriiklikud õigusnormid kuuluvad direktiivi 80/987 kohaldamisalasse, siis on siseriiklikul kohtul kohustus direktiivi 2002/74 jõustumise kuupäeva ja selle ülevõtmise tähtaja möödumise kuupäeva vahepeal tekkinud maksejõuetuse puhul tagada, et neid siseriiklikke õigusnorme kohaldatakse vastavalt mittediskrimineerimise põhimõttele, nagu see on tunnustatud ühenduse õiguskorras.

Kohtukulud

40 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Kui Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiivi 2002/74/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiivi 80/987/EMÜ töötajate kaitset tööandja maksejõuetuse korral käsitlevate liikmesriikide

õigusnormide ühtlustamise kohta, ei ole 8. oktoobriks 2005 siseriiklikusse õigusesse üle võetud, siis ei saa nõukogu 20. oktoobri 1980. aasta direktiivi 80/987/EMÜ töötajate kaitse kohta tööandja maksejõuetuse korral, muudetud direktiiviga 2002/74, artikli 3 esimese lõigu võimalikule vahetule õigusmõjule igal juhul tugineda seoses maksejõuetusega, mis on tekkinud enne nimetatud kuupäeva.

2. Kui siseriiklikud õigusnormid kuuluvad direktiivi 80/987, mida on muudetud direktiiviga 2002/74, kohaldamisalasse, siis on siseriiklikul kohtul kohustus viimati nimetatud direktiivi jõustumise kuupäeva ja selle ülevõtmise tähtaja möödumise kuupäeva vahepeal tekkinud maksejõuetuse puhul tagada, et neid siseriiklikke õigusnorme kohaldatakse vastavalt mittediskrimineerimise põhimõttele, nagu see on tunnustatud ühenduse õiguskorras.

Allkirjad